

ЗИМНА ВЕЧЕРЪ

Като черна гробница е тая вечерь
пустъ и мраченъ е градътъ;
тѣпо стѣпките отекватъ надалече
и въ тъмата се топятъ.

Глѣхнатъ зградитѣ, зловещо гледа всѣка
съ жълти стѣклени очи,
оскрежената топола — призракъ сякашъ
въ сивата мъгла стърчи.

Странни струни сѣ изопнатитѣ жици,
посребрени съ тънъкъ пухъ,
и снѣгътъ, поръсенъ съ бисерни искрици,
хрупка съ вопълъ зълъ и глухъ.

И въ мъглата — презъ безплътнитѣ ѝ мрежи —
мълкомъ гаснеща отъ скръбъ,
младата луна незнаенъ пѣтъ бележи
съ тънкия си остъръ сѣрпъ.